

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

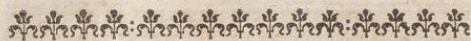
Complectens Metaphysicam, id est, Scientiam de Ente incorporeo, seu
transnaturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

Cap. I. Quid substantia, siue suppositum naturæ superaddat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95247](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95247)

TRACTATUS III.

De substantia substantiæ predicamentalis, siue predicamenti substantiæ.

CAPUT I.

Quid substantia, siue suppositum nature superaddat?

I **A**B SOLUTA substantia in communi ad substantiam singularem, siue substantiam, aut suppositum pergo: id quod recte, & non infueta methodus flagitare videtur. Prima ergo sententia est Durandi in 1. dist. 34. q. 1. & non paucorum Nominalium, suppositum supra naturam nihil addere realiter distinctum, sed solum aliquid ratione distinctum: cum enim natura humana, siue humanitas in abstracto significetur; homo verò, siue suppositum humanum in concreto? non possunt non ratione distingui: cum verò definitio, & definitum realiter distingui nequeant; natura verò, siue essentia humana hominis definitio sit, & homo definitum; sanè natura humana, & homo, siue suppositum humanum realiter non distinguuntur. Verum hæc sententia parum tuta est, & merito iam ab omnibus reiicitur: namque imprimis sicuti ens, & entitas; res, & realitas; Deus, & Deitas ne ratione quidem distinguuntur; tametsi hinc in concreto, illinc verò in abstracto significantur: ita similiter non conspicio, cur homo, & humanitas ratione distinguantur, eo quòd nominibus concretis, & abstractis vsurpentur. Deinde Verbum diuinum assumpsit humanitatem, siue naturam humanam, ut fide sanctum est: sed non assumpsit substantiam, siue personam humanam, ut etiam indubitatum est: ergo persona, aut suppositum à natura plusquam ratione distinguitur: aliàs vna sine altera assumi, vnaque ab altera realiter separari non posset: haud aliter ac homo, & animal rationale separari realiter, vnumque absque alio assumi nullatenus potest, quantumlibet ratione distinguantur. Tandem, quòd definitio, & definitum realiter idem sit, arguit naturam humanam metaphysicè sumptam, ab homine, siue supposito humano realiter non distingui; secus verò naturam humanam physicè sumptam, & prout cum corpore & animo coincidit: in quo solo sensu eius à supposito discrimen controuertitur.

2 **S**ecunda sententia est, suppositum supra naturam addere solum differentias indiuiduantes. Ita B. Thomas 1. part. quæst. 3. art. 3. & nonnulli eius asseclæ. Ceterum hæc sententia non magis probanda est eâ, quam proximè improbauimus: nam Verbum assumpsit naturam humanam non in communi, sed in singulari, seu in atomo; ut cum Damasceno omnes Theologi fatentur, ac seipso perspicuum est: sicut enim res aliqua in communi produci, aut producere nequit; ita similiter in communi, & prout præcisè à differentiis indiuiduantibus assumi, aut hypostaticè vniri nequit: at Verbum non assumpsit suppositum, aut personam humanam: ergo suppositum non est natura humana differentiis indiuiduantibus affecta. Rursus, aut sermo est de differentiis indiuiduantibus naturam essentialiter contrahentibus, & ab ea sal-

R. P. Richardi Lyncei, Philosoph. Tom. III.

tem realiter absolute indistinctis; vel de iis, quæ naturam accidentaliter contrahunt, ab eaque realiter distinguuntur. Cum autem vtrumque insinuet Angelicus Præceptor, neutrum sustineri potest: non primum, quia cum indiuiduatio essentialis, siue hæcceitas ad summum virtualiter intrinsecè, siue ratione ratiocinata distinguatur à natura, quam indiuiduat, & hanc efficit; fieri certè nequit, ut Verbum assumpsit naturam humanam, quin eiusmodi hæcceitatem, ac proinde personalem humanam assumpsit. Secundum etiam dici nequit: tum quia suppositum, siue Petrus, quatenus talis, substantia est: igitur accidentibus indiuidualibus & propriis constitui nequit: aliàs tam ens per accidens, quàm album foret. Tum etiam, quia Christus assumpsit naturam humanam propriis, & peculiaribus accidentibus affectam, & ut aiunt, sigillatam: at non assumpsit naturam humanam personatam, aut substantem: igitur substantia, aut persona hominis in eius natura accidentibus affecta, & indiuiduata, nequiquam consistit.

3 **T**ertia sententia Scoti in 3. dist. 1. quæst. 1. substantiam duplici negatione constituit; vnâ, quæ sit actualis dependentiæ à toto, siue supposito; defectu cuius humanitas Christi vnita Verbo propria substantia non subsistit: aliâ, quæ sit aptitudinalis dependentiæ ab aliquo toto, siue supposito; defectu cuius animus separatus à corpore non subsistit, nec personatur. Verum hæc sententia ex mysterio Trinitatis impugnatur: siquidem in diuinis reperitur triplex substantia, per quam natura Dei ineffabiliter subsistit: at neutra earum in negatione consistit: negatio enim realiter producere, aut naturaliter produci non potest, cum tamen substantia Patris realiter producat: substantia autem Verbi, & Spiritus Sancti realiter producantur. Dices: ex eo, quòd natura diuina triplicem substantiam fortia-
tur, nequiquam colligi potest, naturam creatam tripliciter subsistere posse: ergo similiter ex eo, quòd natura diuina per aliquid posituum subsistat, perperam inferitur, naturam etiam creatam per aliquid posituum, non verò per negationem subsistere. Contrà tamen quia quamuis ex numero personalitatum in diuinis ad eandem naturam creatam rectè argui non possit, tamen ab earum perfectione positua ad perfectionem posituam personalitatis creatæ non malè arguitur. Quod à contrario hunc in modum ostendo: tametsi ex eo, quòd Deus vno, eodemque realiter actu velit, & intelligat, haudquaquam colligi possit, creaturam vllam vno, eodemque realiter actu intelligere, & velle debere. Ceterum ex eo, quòd Deus actu positiuo, & non vlla negatione velit, & intelligat, benè efficitur, creaturam etiam rationalem actu positiuo, & non negatione intelligere, & velle: igitur quamuis ex eo, quòd Deus multiplici substantia subsistat, non fiat creaturam etiam multiplici substantia subsistere oportere: rectè tamen effici poterit ex eo, quòd Deus aliquo positiuo subsistat, nonnisi aliquo etiam positiuo creaturam subsistere.

4 **S**ecundò impugnatur ea sententia ex mysterio incarnationis: quia fide sanctum est, Verbum assumpsisse naturam humanam, non verò suppositum humanum: at, si suppositum duplici illa negatione Scotica constaret; certè ideo Verbum assumeret naturam humanam, non verò suppositum,

K quia

quia non assumpsit naturam humanam relinquendo illam non unitam, siue cum negatione vnionis hypostaticae secum: at hoc ridiculum videretur: quia Ecclesia sanxit, quod ab hæreticis negatum est: at ab hæreticis minimè negatum est, aut negari potuit, naturam humanam non unitam Verbo, siue cum negatione vnionis cum Verbo, ei tamen unitam, & ab eo assumptam esse: igitur Ecclesia minimè sanxit, Verbum non assumpsisse naturam humanam in unitam sibi: cum ergo sanxerit, Verbum non assumpsisse suppositum humanum; sanè suppositum humanum aliud longè est quàm natura humana in unita, siue affecta negatione vnionis hypostaticae: aliàs cum Ecclesia sanxit illud prius, nihil præter hoc posterius sanxisset. Rursus, vt Ecclesia huius veritatis lucem à Deo impetraret orationibus, vigiliis, ieiuniis & consilio virorum sanctitate, & doctrinâ præstantium vsa est: quis autem sui compos asserat, hæc omnia eo spectasse, vt naturam humanam verbo unitam non esse in sensu composito carentiæ vnionis Ecclesia definiret. Dices Ecclesiam abstraxisse ab opinionibus, vt plerumque solet, & cum incertum esset, an subsistentia aliquò positiuo, an mera negatione consisteret, Ecclesiam sanxisse Verbum diuinum non assumpsisse suppositum creatum, siue eiusmodi suppositum in modo aliquo positiuo superaddito, siue in ipsa natura humana in unita consisteret, fierique potuisse, vt hæretici arbitarentur, suppositum creatum supra naturam addere modum aliquem positiuum, & hunc à Verbo assumptum fuisse: contra quos equidem non inepta, nec obscura Ecclesiæ censura extitit. Contra tamen, quia hæreticis ea fuit errandi occasio, quod naturam à subsistentia minimè distinctam censerent, vt Patres communiter docent, & præfertim Damascenus lib. 3. de fide cap. 3. ibi: *verum hoc hæreticis inducit errorem, quòd idem dicant naturam, & hypostasim*: ergo hæretici nequiquam censuerunt, subsistentiam addere modum aliquem positiuum naturæ, & hunc fuisse à Verbo assumptum: cum ergo Ecclesia definiuit, Verbum non assumpsisse subsistentiam humanam, de modo illo positiuo sermonem non habuit: ac proinde, si vera est sententia Scoti, illud tantum definiuit, Verbum non assumpsisse, quod non assumpsit, nec vnuisse sibi naturam humanam in unitam.

Argumentor tandem contra Scotum: suppositum creatum, homo, verbi gratia est substantia, & ens per se, vt omnibus exploratum est: igitur ex natura humana, & duplici illa negatione coalescere nequit; prout haud dubiè coalesceret, si duplex illa negatio subsistentia esset. Consequentia suadet, quia nullum ens reale non ente intrinsecè constitui potest; aliàs profecto homo, vel humanitas ex forma vera, reali, & materia non reali, sed potius chymarica constitui posset: & qui hoc assereret, nullius falsitatis conuinci posset: at substantia est ens reale: igitur eo ipso, quod homo sit substantia, non ente, siue negatione constitui nequibit. Præterea idcirco acutius lapidum nequit esse ens per se, vnaue substantia, quia constat partibus minimè inter se vnitis: at natura humana, & negatio neque vniuntur, neque etiam diuinitus vniri possunt: igitur homo ex vtraque resultans ens per se, siue vna substantia esse non potest. Deinde ad hominem contra Scotum, quia vel ex natura humana, & duplici illa negatione refultat aliquod tertium ab iis realiter distinctum, quod homo sit; & certè in eo tertio, & non in ipsa negatione supposititas collocari debet: vel nihil tertium refultat, sed potius homo est complexum naturæ humanæ, & duplicis negatio-

nis; & sic homo nequit esse totum per se, sed potius debet esse totum per accidens: haud aliter ac in sententia Scoti si humanitas esset complexum materiæ, & formæ, & non aliquid ab illis distinctum, humanitas non esset ens per se, sed solum per accidens.

CAPVT II.

Referuntur, & refelluntur alia sententia.

Quarta sententia est Recetiorum Thomistarum, vt videre est apud Patrem Suarez disput. 36. Metaphys. sect. 4. num. 6. subsistentiam nihil aliud esse, quàm existentiam. Cæterum hæc sententia reiicenda etiam est, primò: quia accidentia propriam existentiam sibi vendicant: vel quia existentia eorum ab eorundem essentia minimè distinguitur: vel quia supposita distinctione essentia ab existentia, sicuti accidentia proprias durationes, vbicationes, aliasque affectiones habent, non erit, cur etiam per proprias existentias ab existentia substantia distinctas non existant: at non subsistunt, nec suppositantur. Secundò ex mysterio incarnationis: quia Verbum assumpsit existentiam naturæ humanæ: at non assumpsit eius subsistentiam: altera ergo ab altera distinguitur. Maior suadet, tum quia existentia naturæ humanæ ab eius essentia realiter indistincta, & inseparabilis est: tum etiam quia quæadmodum fieri nequit, vt materia, & forma per eandem existentiam existant, esto essentia, & existentia realiter distinguantur, vt in Phisicis ostendimus: ita similiter fieri nequit, vt humanitas Christi, & eius increata subsistentia per eandem existentiam existant. Terriò ex mysterio Trinitatis, quia iuxta plerosque Thomistas est vna tantum existentia absoluta tribus personis communis, non verò triplex existentia etiam relatiua: at in Deo datur triplex subsistentia: ergo subsistentia, & existentia, non coincidunt.

Quinta, & postrema sententia est, suppositum addere supra naturam entitatem aliquam incompletam, quæ tamen naturæ, à qua realiter distinguitur, complementum sit. Ita Argentinas in 3. distinctione. 6. q. 1. art. 1. Caietan. Ferrara, Agidius, & Antonius Pantusa in lib. de prædestinatio. & gratia cap. 10. ite Suarez, Fonseca, Vázquez, Valéria, Hurtadus, & Arriaga, quos communiter nostri recentiores sequuntur. Hanc tamen sententiam hoc vnicò argumento confutati posse existimo. Quotiescumque effectus formalis alicuius forme, aut entitatis incompletæ repugnat, ipsa etiam forma, aut entitas incompleta repugnat: at eius formæ, aut entitatis incompletæ, in qua subsistentia collocatur, effectus formalis nullus assignari potest, qui planè non repugnet: ergo &c. Minor suadet, & obiter ostenditur in quo Authores huius sententiæ in ea explicandâ differant.

Quod etenim aiunt, Caietanus, Ferrara, & alij Thomistæ entitatem illam incompletam esse mediam inter naturam, & existentiam; ac proinde eius effectum formalem esse constituere naturam in ratione subiecti apti ad extendendum; hoc, inquam, commentitium est; cum enim essentia ab existentia realiter indistincta sit, nullam habet potentiam passiuam propriam respectu existentia, quæ per subsistentiam præparetur. Deinde prius natura est, rem existere absolute, quàm existere tali modo; qua ratione omnis res prius existit, quàm per vbicationem, aut durationem in tempore, & loco existat: at subsistere est existere tali modo, videlicet